

Grund til at gaa tilbage. Smidertid, naar man nu vil give en Lov, saa synes jeg, at man maa ordne Forholdet paa en forstaaelig Maade og ogsaa paa en for alle Parter retferdig Maade, og jeg skjønner ikke rettere, end at disse Foranstaltninger til Expropriation her, ere omgjærbede med mange Forsigtighedsbestemmelser, hvilke det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) dvælede udsørlig ved. Det ærede Medlem har uden Tvivl Ret i, at det falder noget mindre heldigt, for ikke at sige latterligt, naar man vil omgjærde Basselad og deslige Ting med den Slags udsørlige Bestemmelser, og det er vist ogsaa uheldigt, at det er blevet gjort gjældende overfor disse mindre Ting, thi det burde kun gjøres gjældende overfor Møller og lignende større Vandværker. Det samme ærede Medlem behandlede det Spørgsmaal eller opfaste det Spørgsmaal, — thi jeg synes ikke rigtig det ærede Medlem selv besvarede det —, hvad egentlig Betydningen var af, at et Vandløb kom under offentlig Tilsyn. Jeg tror, at, naar man i Korthed skal sige, hvad Betydningen er deraf, da er det den, at der gives et offentligt Regulativ for Vandløbet, og dette Regulativs Bestemmelser ville altsaa herefter blive de afgjørende for Vandløbets Behandling. Det vil være de vedkommende Myndigheders, hvad enten det nu er de kommunale Myndigheder eller Vandsynsmændene, Sag i Henhold til dette Regulativ at tilse Vandløbet, og det er deres Pligt at sørge for, at Regulativets Bestemmelser ikke fyldest i enhver Retning. Sagen er altsaa den, at, saasnart et Vandløb bliver offentligt, maa det Spørgsmaal komme under Overveelse, om der behøves en Regulering, ligesom det maa komme under Overveelse, hvorledes det herefter skal vedligeholdes, og hvilke offentlige Foranstaltninger der i det Hele taget skal træffes med Hensyn hertil. Det tror jeg er den eneste Betydning, man i Korthed kan sige, at det har, at et Vandløb bliver offentligt, altsaa at det herefter faar en regulativmæssig Behandling. Det stemmer isørigt ganske med, hvad der gjælder med Hensyn til offentlige Veie, de være større eller mindre. — Det samme ærede Medlem var stærkt inde paa Expropriationsbestemmelserne eller de Bestemmelser, som slutte sig dertil, og udtalte blandt Andet, at her var aldeles fuldstændig brudt med Grundlovens § 82, idet der var anordnet Expropriationsbestemmelser i enkelte ganske ubetydelige og private Diemed; det tror jeg ikke, det ærede Medlem har ganske Ret i. Det er ganske vist, at det kan være vanskeligt og misligt at sige, hvorledes der skal forholdes med den Slags Expropriationsbestemmelser, og jeg for min Part skal sige, at, naar vi ikke i en Række Bestemmelser, som angik ikke store, men mindre offentlige Forhold, vare vantte til at se en meget hyppig Anvendelse af Expropriation, saa vilde jeg være betænkelig ved at gjøre det i dette Tilfælde; under alle Omstæn-

digheder forekommer det mig, at, naar store, virkelig almene Diemed her skulle fremmes, maa man ogsaa kunne anvende Expropriation paa dette Omraade som paa saa mange andre — de Herrer maa nemlig være bekendte med, at, naar vi skulle udstikke en Skolelod eller en Skolesti, udvide en Bivei eller udsætte en Grusgrav, saa gjøre vi i Virkeligheden Brug af Expropriationsbestemmelserne. Jeg vil ikke tale om Sernbaner, thi der gjøre vi jo Brug af Expropriationsbestemmelserne i allerhøjeste Grad. Jeg kan ikke se, hvor Principforskjellen ligger. (Th. Nielsen: Stolen!) Ja, Stolen er ganske vist et almindeligt Formaal, men det rammer her i de enkelte Tilfælde en lige saa lille Kreds som her; Almennyttens have vi anerkjendt, naar det Offentlige har sanktioneret en Institution som offentlig; thi da har den peget hen paa, at den har en vis almen Interesse for visse Kredse. Jeg tror, at der vil være mange Tilfælde i saa Henseende. En lille Bivei kan ikke være præget af større Interesse end et offentligt Vandløb; jeg kan ikke se, hvor Forskjellen ligger. — Med Hensyn til de enkelte Affnit i Loven og navnlig det, der handler om Søer, skal jeg tillade mig en ganske enkelt Bemærkning. Vi have kun meget sparsomme Bestemmelser om Søer, og de ældre Bestemmelser i Loven af 25de Juni 1790 ere nogenlunde uforandret optagne i denne Lov. Forsørigt har Loven i denne Materie holdt sig til at træffe Bestemmelse om Vands Afledning og Benyttelse og ladet ligge en Del Spørgsmaal, som ogsaa knytte sig til Søer, navnlig Udtørring af disse. Maaffe jeg maa gjøre en almindelig Bemærkning til en Uttring, der saaldt fra et æret Medlem, der sagde, at der saanedes i Paragraferne, jeg tror §§ 11—17, en Bestemmelse om, at det kun gjaldt om Vands Afledning og ikke Vandets Benyttelse. Det forekommer mig dog, at en saadan Bemærkning ikke med Føie kan gjøres, idet det maa være klart, at hele det Affnit, som er det første og Hovedaffnittet i dette Lovforslag, overskrevet „I Vands Afledning“ umuligt kan overføres til at gjælde om det andet Affnit, som handler om Vands Afbenyttelse. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) var inde paa Udslytningsspørgsmaalet, som han vistnok med fuld Føie mente skyldtes et Onske af Høvedelskabet af Hensyn til forskjellige jyske Egne. Det er ikke ubekendt, at der er forskjellige og modstridende Anstuelser om det Spørgsmaal. Det ærede Medlem har taget det op før, men det er aldeles umuligt uden fuldstændig teknisk Kunskab at sige, om en saadan Udslytning er gavnlig eller skadelig. Det maa afgjøres efter Forholderne i hvert enkelt Tilfælde. Der er Egne, hvor den kan være til Gavn, og andre, hvor den kan være til Skade. Jeg tror ikke, det gaar an at forbyde Udslytning fuldstændig; men jeg kan være enig med det ærede Medlem i, at der ganske vist maa have en absolut